
[2000-16-RE](#)

CAUSA 2000-16-RE

Número de registre: 356-2000. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 19 DE GENER DEL 2001

BOPA núm. 10, de 24 de gener del 2001

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 5 de desembre del 2000 per la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuré, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, el dia 18 de setembre del 2000, per haver-se pogut produir una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució, i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència "declarant la nul·litat de la sentència núm. 00-42 del Molt Il·lustre Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, Sala Administrativa, de data 18 de setembre del 2000, i de tots els efectes emanats de la mateixa Sentència, i vulgui adoptar les mesures de reposició adients per restablir a favor del recurrent els drets proclamats per l'article 10è de la Constitució andorrana";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de data 4 de gener del 2001;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Vilanova Trias;

Antecedents

Primer

Amb data 4 de juny de 1999, el Sr. Matias Aleix Santuré va interposar una demanda judicial davant la Secció Administrativa de la Batllia, contra la resolució del Govern de data 12 de maig de 1999 que desestimava el recurs de reposició formulat contra el Decret de data 3 de març de 1999, referent al lliurament del protocol notarial del recurrent, mitjançant el qual sol·licitava la nul·litat de l'acte administratiu i el reconeixement dels drets de contingut econòmic sobre els protocols notariais constituïts en l'exercici del seu càrrec durant el període anterior a l'entrada en vigor de la Llei del

notariat, de data 28 de novembre de 1996, i també expressava la consideració d'inconstitucionalitat de la disposició transitòria segona de la Llei esmentada.

Segon

Amb data 15 de febrer del 2000, la Secció Administrativa de la Batllia va dictar sentència en la qual desestimava la demanda i declarava que la resolució del Govern que confirmava en reposició la validesa del Decret de data 3 de març de 1999, era ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa. Així mateix, decidia que no era procedent cap qüestió incidental de constitucionalitat.

Tercer

Amb data 29 de març del 2000, el Sr. Matias Aleix Santuré va interposar recurs d'apel·lació contra la sentència esmentada.

Mitjançant sentència de data 18 de setembre del 2000, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va acordar desestimar el recurs d'apel·lació contra la sentència dictada per la Batllia que declarava que la resolució del Govern era ajustada a dret.

Quart

Amb data 4 d'octubre del 2000, la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuré va formular un incident de nul·litat d'actuacions davant la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per vulneració de l'article 10 de la Constitució, per considerar que la sentència del Tribunal Superior de Justícia exigia al recurrent "una prova diabòlica sobre el costum com a font del Dret i que desconeix l'eficàcia del costum, seguit entre els notaris del Principat, de transmetre els protocols notariais".

Amb data 13 de novembre del 2000, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què acordava desestimar l'incident de nul·litat esmentat considerant que "Aquestes són qüestions d'interpretació de la legalitat ordinària, que queden sota la salvaguarda exclusiva dels tribunals ordinaris i no comporten vulneració del dret constitucional al que es refereix el recurrent".

Cinquè

Amb data 5 de desembre del 2000, la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuré va presentar recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional contra la sentència dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, el dia 18 de setembre del 2000, per haver-se pogut produir una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit manifesta que la resolució esmentada vulnera el seu "dret a obtenir una Sentència fundada en Dret, al procés degut, a la defensa", ja que conté "una motivació insuficient, ometent tota referència a la prova documental que aquesta part ha considerat decisiva per resoldre el contenciós, i valorant la resta de proves en desacord amb les regles del sistema de valoració de proves vigents a l'Ordenament Jurídic Andorrà". Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que anul·li la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, de data 18 de setembre del 2000, "i de tots els efectes emanats de la mateixa Sentència, i vulgui adoptar les mesures de reposició adients per restablir a favor del recurrent els drets proclamats per l'article 10è de la Constitució andorrana".

Amb data 4 de gener del 2001, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que la sentència del Tribunal Superior de Justícia està àmpliament fonamentada en dret “fixant els criteris per a la consideració de l’existència del costum com a font del Dret de conformitat amb el que reconeix l’article 6 del Codi de l’Administració, interpretació de la Llei Ordinària raonable i no arbitrària que de conformitat amb el que disposen els articles 86.1 i 87 de la Constitució li és de la seva competència” i sol·licitava a aquest Tribunal la inadmissió a tràmit del recurs d’empara 2000-16-RE i que dictés sentència declarant que no s’havia produït una vulneració de l’article 10 de la Constitució.

Fonament jurídic únic

El Tribunal Constitucional ha precisat reiteradament, en la seva jurisprudència, el concepte de “manca manifesta de contingut constitucional” i després d’examinar la documentació aportada, considera que no és procedent l’admissió a tràmit d’aquest recurs d’empara per manca manifesta de contingut constitucional. Un nombre considerable dels recursos d’empara presentats, que ha augmentat substancialment d’ençà de la reforma legislativa de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, de data 22 d’abril de 1999, es fonamenta en la vulneració de l’article 10 de la Constitució, però de la lectura d’aquests escrits se’n dedueix sovint la demanda d’una revisió de les decisions jurisdiccionals ordinàries. Aquest Tribunal, en l’exercici de la seva funció jurisdiccional, ha respectat sempre el límit marcat clarament per la Constitució de no immiscir-se en la competència exclusiva de la jurisdicció ordinària. El Ministeri Fiscal insisteix, encertadament, en la manca de competència del Tribunal Constitucional, ja que les pretensions del recurrent són pròpies de la legalitat ordinària, i considera que la seu constitucional no és ni una instància addicional d’apel·lació ni una instància de cassació.

Quan aquest Tribunal decideix en relació amb l’admissió o la inadmissió d’un recurs no entra en el fons de la causa. És mitjançant l’anàlisi acurada de la documentació aportada pel recurrent, de les decisions jurisdiccionals a quo i de l’estudi de l’informe del Ministeri Fiscal, que el Tribunal Constitucional ha de constatar l’existència d’un contingut constitucional en el recurs d’empara per tal de poder-lo admetre a tràmit. En el cas que ens ocupa, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en la seva sentència de data 18 de setembre del 2000, exerceix correctament la potestat jurisdiccional que li atorguen la Constitució i les lleis: es pronuncia sobre el significat que s’ha de donar als usos i costums en el nostre ordenament jurídic, i en fa la seva interpretació en aquesta causa. Així mateix, la seva decisió final està degudament basada en una motivació jurídica fonamentada en dret, no incorre en arbitrarietat, i no traspasa els límits que l’ordenament jurídic fixa al marge d’interpretació que els òrgans jurisdiccionals tenen en aplicar les lleis.

Cal subratllar dos aspectes addicionals que reforcen la inadmissibilitat d’aquest recurs. D’una banda, en el fonament de dret cinquè de la sentència, el Tribunal Superior de Justícia recorda un dels aspectes essencials d’aquesta causa, manifestant que “El protocol notarial, com a conjunt d’instruments públics originals autoritzats per un notari es, per naturalesa, públic, de manera que els notaris no tenen, sobre el mateix, més que el dret i deure de custòdia que els correspon com a dipositaris, per tal de garantir tant la seguretat jurídica com la confidencialitat i secret de les dades que hi consten”. D’altra banda, ja que en la present causa s’invoca reiteradament el sistema de fonts del dret en el nostre ordenament, cal també recordar que encara que l’article 6 del Codi de l’Administració recull els usos i costums com a font de dret a Andorra, l’entrada en vigor de la Constitució estableix una jerarquia clara i explícita pel que fa a les fonts del dret, en benefici precisament de la seguretat jurídica, i en aquest sentit els usos i costums no són superiors a la llei

pel fet de ser anteriors.

Per consegüent, el Tribunal Superior de Justícia ha pronunciat la seva decisió dins dels límits constitucionals de la seva potestat jurisdiccional, ho ha fet de manera raonada, i ha respectat totes les garanties processals.

Per tot el que s'ha exposat,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2000-16-RE, interposat per la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuré contra la sentència de data 18 de setembre del 2000, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuré, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 19 de gener del 2001.

Pere Vilanova Trias

Joan Josep López Burniol

President

Vicepresident

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

Magistrat

Magistrat